

אין דורשיין פרק שני חגיגה

6 [י"ז ואתה] 5 [וארסי
פלי"ו והרמזין כפי' המושג
פרשת אחרי פסוק ואל' חסו
לשערי הארץ צבאו הגדה
10, 11, 12 קדוש מ. מ"ג,
13 קדוש לך. 14 מ"ק ת. 15
קדוש מ. 16 תענית י"א;
17 [י"ז וי"א וי"א כמעט],
18 [י"ז יוסף וי"א תורה
19, 20, 21 שבת טו., 22 [י"ז כן
שם צדו מומין], 23 [שיך
לפי']

תורה אור השלם

1. ויאמר יי' משיני בא ה' ויחן
משעיר למי הופיע מחר
אפרן ואתה מרבת קדש
ממינו אש ואתה למו.
דברים לב ב
2. הודי צח ואתה דגול
מרבקה: שיר השירים ה י
3. כי מעיר הקדש נקראו
ועל אלהי ישראל נסבמו יי'
צבאות שמו:
ישעיהו מח ב
4. ויאמר צא וימדתה בך
לפני יי' וזהו יי' עבר ויחן
גדולה וזקן מפרק הרים
ומשבר סלעים לפני יי' לא
ברח יי' ואחר הריה רעש
לא ברעש יי' ואחר הרעש
אש לא באש יי' ואחר האש
קול דמקה דקה:
מלכים א יט א
5. כמראה הקשת אשר
יהיה בענן ביום הגשם בן
מראה הגשם קיבב הוא
מראה דמות כבוד יי'
ואראה ופאל על פני
אשמת קול מדבר:
ישעיהו טו א
6. כה אמר יי' השמים
כסאי והארץ חסד רגלי יי'
זה בית אשר תבנו לי ואת
זה מקום מגורתי:
ישעיהו טו א
7. ונתתה מהודך עליו
למען ישמע כל עדר בני
ישראל:
מלכים ב יג
8. אל תאמנו ברע אל
בתקוה באלוף משכבת
והקשר שמר פתחי פיך:
מלכים ב יג
9. ויהי יי' את ריח הניחח
ויאמר יי' אל לב לא אלה
לקלל עד את הארמה
בעבר האדם כי יצר לב
האדם רע מנעריו ולא אסף
עוד להבות את כל חי
באשר ישעיהו:
בראשית ח כא
10. הלאו מעתה קראת לי
אבני אלוף ונערי אלה:
ישיהו ג ד
11. כי אבן מקיר תזקק
וכפיס מעין ונענתי:
חבקוק ב יא
12. כי מלאכי יצחק לך
לשמורך בכל דרכיך:
הילים צא א
13. אבני הנהיח והושעתה
והשמעתה ואין גבס וי'
ואתם עדי נאם יי' ואני
אלי: ישעיהו מג ב

הנהגות הב"ח

- 6 [גמ' דלמני תשיבוי
למה"ד משל למלך]: (א) שם
כך יוסף אמר זה הטיבר
ענינה נסמך. י"ב ס"א רבה
אמר כל המסתכל בקשת
דרכי שיפול על פניו
בדתי כמראה הקשת
אשר יהיה בענן ביום
הגשם וכי ואתה ואפול
העל שני וכי ליטיי עליה
במערכא משום דמיחוי
כמינות אלא ילימא ברוך זוכר
בני של ר' יוחנן בן ברוקה
אומר אס וואס וכי עליו ככל
לכל וימית המסתכל ממקח:
אמר כל המסתכל בקשת
דרכי שיפול על פניו
בדתי כמראה הקשת
אשר יהיה בענן ביום
הגשם וכי ואתה ואפול
העל שני וכי ליטיי עליה
במערכא משום דמיחוי

מאי דרש. מהיכן הדין מקום השכינה שומר שלל הדין שס. א"י
שלא טעה כמו שטעה אחר: דוגמא. דבר היכר העומד לדוגמא
להראותו ולומר כזה עשה לי ואין זה אלא דבר היכר אף כאלו מקומו
יכר: ומה למטה. והרי אמר ומתחת זרועות עולם (דברים לג)
ואם שאל מי סבול לא חס על כבוד
קונו: לייטיי עלה שבערב לא גרסינן
לה: כאלו דוחק רגלי השכינה.
אומר נלבו אין השכינה כאן וכתיב
והארץ הדוס רגלי: למקום שאין
מכירין אופו. אין דעתו גסה עליו
ושמא יקל כח יצרו וגם אם יתעל אף
אדם נותן 1) לב לפי שאינו חשוד
בעיניהם וכן נלבוט שחורים: דמלי
כייף ליה לנצריה. ונוטע על שהא
נמצא בסתר כאלו דוחק הרגלים:
היכא דלא מלי כייף ליה לנצריה.
טוב לו נציעתא מפרהסיא: ומכרין
אל העס נשם המפורש. שהשכינה
טורה על קשרי אלנעוניהס: אל
אמינו נצע. האומר לך חטא:
ואל נצטחו באלוף. לומר שימחול:
וכפיס. חמית עץ כמו כפיסין
צבצב צמח (דף 3): אהס עי.
הוא מעיד נצטמו כלל עוונות שאזכיר
צפניו: מתנני' יוסי בן יעזר אומר
שלא לממוך. צ"ע. וזו היא מחלוקת
לראשונה שהיתה בחכמי ישראל: יהושע
בן פרחי. כולן דור אחר דור: ילא
מנחס. נגמרה מפרס להיין ילא:
נכנס שמאי. להיות אכ צ"ד תמתי:
הראשונים

ומוציאין רעי כבהמה: כל המסתכל בך' דברים רתוי לו שלא בא לעולם
כו': בשלמא מה למעלה מה למטה מה לאחור לחיי אלא לפנים מה דהוה
הוה ר' יוחנן ור"א דאמרי תרווייהו 6) משל למלך ב"ו שאמר לעבדיו בנו לי
פלטריין גדולין על האשפה הלכו ובנו לו אין רצונו של מלך להוכיח שם
אשפה: כל שלא חס על כבוד קונו רתוי לו שלא בא לעולם: מאי היא 7) אבא
אמר זה המסתכל בקשת רב יוסף אמר לו העובר עבירה בסתר 8) מסתכל
בקשת דכתיב 5 כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנגה
סביב הוא מראה דמות כבוד ה' רב יוסף אמר זה העובר עבירה בסתר
כד' יצחק 7) דאמר רבי יצחק כל העובר עבירה בסתר כאלו דוחק רגלי
שכינה שנא' 6) כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדום רגלי איני 8) והאמר
ר' אלעא הזקן אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו ילך למקום שאין מכירין
אותו וילבש שחורין ויתעמף שחורין ויעשה מה שלבו חפץ ואל יחלל שם
שמים בפרהסיא לא קשיא הא דמצי כייף ליה ליצריה הא דלא מצי כייף
ליצריה דרש ר' יהודה ברבי נחמני מתורגמניה דריש לקיש כל המסתכל
בג' דברים ענינו כהות בקשת ובנשיא 2 ובכהנים בקשת דכתיב כמראה
הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם הוא מראה דמות כבוד ה' בנשיא
דכתיב 7) ונתת מהודך עליו 9) המסתכל בכהנים בזמן שבהמ"ק קיים שהיו עומדין
על דוכנן ומכרין את ישראל בשם המפורש דרש ר' יהודה ברבי נחמני
מתורגמניה דריש לקיש מאי דכתיב 8) אל תאמינו ברע אל תבטחו באלוף
אם יאמר לך יצר הרע חטוא והקב"ה מוחל 9) אל תאמן (שנא') אל תאמן ברע
ואין רע אלא יצר הרע שנאמר 2 כי יצר לב האדם רע ואין אלוף אלא הקב"ה
שנאמר 10) אלוף נעורי אתה שמא תאמר מי מעיד בי אבני ביתו וקורות
ביתו של אדם הם מעידין בו שנאמר 11) כי אבן מקיר תזקק וכפיס מעין
יעננה 11) וחכ"א נשמתו של אדם מעידה בו שנאמר 8) משכבת חיקך שמור
פתחי פיך אי זו היא דבר ששוכבת בחיקו של אדם הוא אומר זו נשמה
ר' זריקא אמר שני מלאכי השרת המלוין אותו הן מעידין בו שנאמר 12) כי
מלאכיו יצוה לך לשמך בכל דרכיך 11) (וחכ"א) אבריו של אדם מעידין
בו שנאמר 13) ואתם עדי נאם ה' ואני אל: מתנני' 10) (יוסי) בן יעזר אומר
שלא לסמוך יוסף בן יוחנן אומר 2 לסמוך יהושע בן פרחיה אומר שלא
לסמוך יהודה בן טבאי אומר שלא לסמוך שמעון בן שטח אומר לסמוך
אומר שלא לסמוך הלל ומנחם לא נחלקו יצא מנחם נכנס שמאי 10) שמאי אומר

כבני אדם. הוה מלי למיחשז ישינס ומוליאין ריעי כבני אדם
כלקמן גבי דדמי לזהמה ואיכא למימר דהוי כללל הני
ואף לקמן לא הוה חשיב ליה אלא משום דבעי 11) אשמי' שלשה דומין
לזהמה. הר"ר אלחנן: ויעשה מה שלבו חפץ. 12) לגמרי משמע
דמוטב לו לאלס ועשה חפצו בסתר
ולא צפרהסיא ואל כפר"ח דשליה
פ"ק דקדושין (דף 7) וסס) דפירש
דח"ו שהיה מחיר לעשות עבירה
אלא קאמר ילצט שחורים וילך
למקום אחר לנצטת שחורים
ואכנסות משכרין לבו ולא יכא לדי
עבירה ויולל לעשות מעשיו מה
שלבו חפץ דודאי אין יצרו מתגבר
עליו וסוקא לשמעמא עליו משמע
כדכרי וכלל וצריט פרק צמח
דמועד קטן (דף 7) וסס):

בכהנים בזמן שבית המקדש
קיים. מכלן קשה
על פרש"י דפ"ג דמגילה (דף 7):
על ההיא דמנן 1) דיו צוהקניות לא
יכא כפיו ופי' משום שהעס מסתכלין
בו ואמריין צמחיה המסתכל צכהס
צבעה שנושאין כפיהן ענינו כהות
והא לימא דמסקיין דוקא בזמן שזית
המקדש קיים ואלו חסם צבוליס
מדמקשי מיניה צמחיה מההיא דהוה
צשיצותיה דרצ הווא 1) והוה פריס
גדיה ומשני דלמא דש צעירו הוה
וגרסה לפרק דאף צבולין מיתחב
משום היסא דלעת והכי לימא
צירושלמי דהתם א"ר יוסי הדא אמרה
שאסור להסתכל צכהניס צעשה שהס
מצרכין את העס א"ר חגי ללוס
אמר אלא משום היסא אלא מסתכל
ולא מסתכל דמתיא:

רשות לאדם להתעסק אלא בדבר שהוא מן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולקמעה השמים ועד קצה השמים ולא
בדברים אחרים. בשלמא מה למעלה ומה למטה ומה לאחור יש להימנע דלמא אתי להסתי מילין כלפי למעלה. אלא לפני
מא איכפת לן [מהן] דהוה הוה. ומשני ר' יוחנן ור' אלעזר משל למלך ב"ו כו. כל שלא חס על כבוד קונו ראו לו כאלו לא
בא לעולם מאי היא רבה אמר לו המסתכל בקשת ואומר כהן זה דמות ה' שנא' כמראה הקשת אשר יהיה בענן וגו' רב יוסף
אמר זה העובר עבירה ומסתחר מבני אדם ואינו חושש לכבודו של מקום שנסתרות לפניו כגלויות וכדכרי יצחק [אמר] העובר
עבירה בסתר כו' שנמצא גונב דעת הבריות ואינו חושש לכבודו של מקום ומקשיין איני כי העובר עבירה בסתר יתור את רע
מן העובר בגלוי. והתניא [ר' י] אלעאי הזקן אומר אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו כו' ח"ו שאלעאי הזקן התיר לעבור עבירה
כלל אלא כן א' אם ראה אדם שיצרו מתגבר עליו באכזריות ובחשתי לבנינו זמר ומתיירא שיחבר ויחבר ויכא לדידי בעבירה התיר
לו לילך למקום אחר וילבש שחורים כל זה כדי לשוב את יצרו שהאכסניא לבו שבור כדאמריין כלבא בלא מאתיה שב שנין

בבני אדם. הוה מלי למיחשז ישינס ומוליאין ריעי כבני אדם
כלקמן גבי דדמי לזהמה ואיכא למימר דהוי כללל הני
ואף לקמן לא הוה חשיב ליה אלא משום דבעי 11) אשמי' שלשה דומין
לזהמה. הר"ר אלחנן: ויעשה מה שלבו חפץ. 12) לגמרי משמע
דמוטב לו לאלס ועשה חפצו בסתר
ולא צפרהסיא ואל כפר"ח דשליה
פ"ק דקדושין (דף 7) וסס) דפירש
דח"ו שהיה מחיר לעשות עבירה
אלא קאמר ילצט שחורים וילך
למקום אחר לנצטת שחורים
ואכנסות משכרין לבו ולא יכא לדי
עבירה ויולל לעשות מעשיו מה
שלבו חפץ דודאי אין יצרו מתגבר
עליו וסוקא לשמעמא עליו משמע
כדכרי וכלל וצריט פרק צמח
דמועד קטן (דף 7) וסס):

בכהנים בזמן שבית המקדש
קיים. מכלן קשה
על פרש"י דפ"ג דמגילה (דף 7):
על ההיא דמנן 1) דיו צוהקניות לא
יכא כפיו ופי' משום שהעס מסתכלין
בו ואמריין צמחיה המסתכל צכהס
צבעה שנושאין כפיהן ענינו כהות
והא לימא דמסקיין דוקא בזמן שזית
המקדש קיים ואלו חסם צבוליס
מדמקשי מיניה צמחיה מההיא דהוה
צשיצותיה דרצ הווא 1) והוה פריס
גדיה ומשני דלמא דש צעירו הוה
וגרסה לפרק דאף צבולין מיתחב
משום היסא דלעת והכי לימא
צירושלמי דהתם א"ר יוסי הדא אמרה
שאסור להסתכל צכהניס צעשה שהס
מצרכין את העס א"ר חגי ללוס
אמר אלא משום היסא אלא מסתכל
ולא מסתכל דמתיא:

רשות לאדם להתעסק אלא בדבר שהוא מן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולקמעה השמים ועד קצה השמים ולא
בדברים אחרים. בשלמא מה למעלה ומה למטה ומה לאחור יש להימנע דלמא אתי להסתי מילין כלפי למעלה. אלא לפני
מא איכפת לן [מהן] דהוה הוה. ומשני ר' יוחנן ור' אלעזר משל למלך ב"ו כו. כל שלא חס על כבוד קונו ראו לו כאלו לא
בא לעולם מאי היא רבה אמר לו המסתכל בקשת ואומר כהן זה דמות ה' שנא' כמראה הקשת אשר יהיה בענן וגו' רב יוסף
אמר זה העובר עבירה ומסתחר מבני אדם ואינו חושש לכבודו של מקום שנסתרות לפניו כגלויות וכדכרי יצחק [אמר] העובר
עבירה בסתר כו' שנמצא גונב דעת הבריות ואינו חושש לכבודו של מקום ומקשיין איני כי העובר עבירה בסתר יתור את רע
מן העובר בגלוי. והתניא [ר' י] אלעאי הזקן אומר אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו כו' ח"ו שאלעאי הזקן התיר לעבור עבירה
כלל אלא כן א' אם ראה אדם שיצרו מתגבר עליו באכזריות ובחשתי לבנינו זמר ומתיירא שיחבר ויחבר ויכא לדידי בעבירה התיר
לו לילך למקום אחר וילבש שחורים כל זה כדי לשוב את יצרו שהאכסניא לבו שבור כדאמריין כלבא בלא מאתיה שב שנין

בבני אדם. הוה מלי למיחשז ישינס ומוליאין ריעי כבני אדם
כלקמן גבי דדמי לזהמה ואיכא למימר דהוי כללל הני
ואף לקמן לא הוה חשיב ליה אלא משום דבעי 11) אשמי' שלשה דומין
לזהמה. הר"ר אלחנן: ויעשה מה שלבו חפץ. 12) לגמרי משמע
דמוטב לו לאלס ועשה חפצו בסתר
ולא צפרהסיא ואל כפר"ח דשליה
פ"ק דקדושין (דף 7) וסס) דפירש
דח"ו שהיה מחיר לעשות עבירה
אלא קאמר ילצט שחורים וילך
למקום אחר לנצטת שחורים
ואכנסות משכרין לבו ולא יכא לדי
עבירה ויולל לעשות מעשיו מה
שלבו חפץ דודאי אין יצרו מתגבר
עליו וסוקא לשמעמא עליו משמע
כדכרי וכלל וצריט פרק צמח
דמועד קטן (דף 7) וסס):

בכהנים בזמן שבית המקדש
קיים. מכלן קשה
על פרש"י דפ"ג דמגילה (דף 7):
על ההיא דמנן 1) דיו צוהקניות לא
יכא כפיו ופי' משום שהעס מסתכלין
בו ואמריין צמחיה המסתכל צכהס
צבעה שנושאין כפיהן ענינו כהות
והא לימא דמסקיין דוקא בזמן שזית
המקדש קיים ואלו חסם צבוליס
מדמקשי מיניה צמחיה מההיא דהוה
צשיצותיה דרצ הווא 1) והוה פריס
גדיה ומשני דלמא דש צעירו הוה
וגרסה לפרק דאף צבולין מיתחב
משום היסא דלעת והכי לימא
צירושלמי דהתם א"ר יוסי הדא אמרה
שאסור להסתכל צכהניס צעשה שהס
מצרכין את העס א"ר חגי ללוס
אמר אלא משום היסא אלא מסתכל
ולא מסתכל דמתיא:

רשות לאדם להתעסק אלא בדבר שהוא מן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולקמעה השמים ועד קצה השמים ולא
בדברים אחרים. בשלמא מה למעלה ומה למטה ומה לאחור יש להימנע דלמא אתי להסתי מילין כלפי למעלה. אלא לפני
מא איכפת לן [מהן] דהוה הוה. ומשני ר' יוחנן ור' אלעזר משל למלך ב"ו כו. כל שלא חס על כבוד קונו ראו לו כאלו לא
בא לעולם מאי היא רבה אמר לו המסתכל בקשת ואומר כהן זה דמות ה' שנא' כמראה הקשת אשר יהיה בענן וגו' רב יוסף
אמר זה העובר עבירה ומסתחר מבני אדם ואינו חושש לכבודו של מקום שנסתרות לפניו כגלויות וכדכרי יצחק [אמר] העובר
עבירה בסתר כו' שנמצא גונב דעת הבריות ואינו חושש לכבודו של מקום ומקשיין איני כי העובר עבירה בסתר יתור את רע
מן העובר בגלוי. והתניא [ר' י] אלעאי הזקן אומר אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו כו' ח"ו שאלעאי הזקן התיר לעבור עבירה
כלל אלא כן א' אם ראה אדם שיצרו מתגבר עליו באכזריות ובחשתי לבנינו זמר ומתיירא שיחבר ויחבר ויכא לדידי בעבירה התיר
לו לילך למקום אחר וילבש שחורים כל זה כדי לשוב את יצרו שהאכסניא לבו שבור כדאמריין כלבא בלא מאתיה שב שנין

יא א טו"ע"ח ח"ח ס' רעט
ספ"ק א:
יב ב מיי' פ"ד מנל' תפלה
ה' ז סמג עש"כ כ
טו"ע"ח ח"ח ס' קמג ספ"ק
ג:
יג ג מיי' פ"ח מהלכות
מגינה הלכה ט:

מוסף רש"י
הובא בעמוד הבא.

רבינו חננאל

בכבודי מאי דרש אמר ר'
יוחנן ואתא מרבבות קודש
אות הוה ברבבה שלו [ה]
צבאות שמון אדון הוא
צבא שלו אמר רבי יוחנן
לא ברות ה' ואחר הרוח רעש
לא ברעש ה' ואחר הרעש
אש לא באש ה' ואתה האש
קול דמקה דקה ונתנה ד'
עובדן: ת"ר ד' דברים נאמרו
בשירין שלשה במלאכי יש
להן כפיס ושטיין מסוף
העולם ועד סופו ושומעין
מה ששמעו הרוח וגו' כבני
אדם פריין ורביין ואוכלין
שוחטין ומתין כבני אדם: ו'
דברים יש כבני אדם יש בהן
דעת ומחליין בקומה וקופה
ומספריין לשון קודש
כמלאכי אכלין ושוחטין
ומצויין רעי נפרים ורבים
כבהמה. 6) שאלו את בן
זומא בתולה שעיברה מהו.
מי חיישילן לדשמואל דאמר
יכול אני לבעול כמה בתולות
בלא דם. או דלמא הא
דשמואל לא שכחא [כין]
וחיישילן שמא באמבטי
עיברה כו' פירוש אשה הרה
שבקרה ונמצאת בתולה מי
אמריין מבאיא תנעברה
כשמואל הריני קורא בה
אשה כי תוריע ולידה זכר י'
וטמאה וחייבת [קרבן] לידה
או דלמא אימור באמבטי של
מרוזין תנעברה כגון שפיר
איש באותה האמבטי ופלט
ש"ו וירדה אשה וקורבה
באותה טיפה של ש"ו
ונכנסה בתוך רחמה
ותנעברה וזה מעשה נסים
הוא ואינה נטמאה לידה שאין
אני קורא בה אשה כי תוריע.
ומקשיין וכי הריזין באמבטי
כי האי גונגמי מי משכחת לה
והאמר שמואל כל שכבת
דע שאינו יורה כחץ אינה
מורפת ופרקיין כי אמר
שמואל דבעיני ריית כחץ
בעת שפולטה האישי וזו
הש"ו האישי שפולטה
באמבטי יורה כחץ הוה ולא
איפשיטא ושומעין שנמצאת
אשה הרה ובעת לידה לא
היתה יכולה לילד שאמרו כי
היא בתולה וקרעו לה הנשים
בדינו של זהב אותם
המסוככין המלואין דם
בתולין ולידה: מתנני' כל
המסתכל בך' דברים ראו לו
כאלו לא בא לעולם. פי'
טוב ממנו הנפל שלא בא
לעולם כי אין לאדם
התעסק אלא [במה]
שנצטחו להכיר קונו בעשיית
חוקיו ומשפטיו כי עשיית
משפט וצדקה הם ידיעתו
של הקב"ה כדכתיב בעשיית
צדקה ומשפט הלא הוא
הדעת אותו נאום ה' ולעשות
מצותיו ותורותיו אבל
להסתכל לידע מה למעלה
ומה למטה מה לפנים ומה
לאחור לא. כי לא נתנה

בבני אדם. הוה מלי למיחשז ישינס ומוליאין ריעי כבני אדם
כלקמן גבי דדמי לזהמה ואיכא למימר דהוי כללל הני
ואף לקמן לא הוה חשיב ליה אלא משום דבעי 11) אשמי' שלשה דומין
לזהמה. הר"ר אלחנן: ויעשה מה שלבו חפץ. 12) לגמרי משמע
דמוטב לו לאלס ועשה חפצו בסתר
ולא צפרהסיא ואל כפר"ח דשליה
פ"ק דקדושין (דף 7) וסס) דפירש
דח"ו שהיה מחיר לעשות עבירה
אלא קאמר ילצט שחורים וילך
למקום אחר לנצטת שחורים
ואכנסות משכרין לבו ולא יכא לדי
עבירה ויולל לעשות מעשיו מה
שלבו חפץ דודאי אין יצרו מתגבר
עליו וסוקא לשמעמא עליו משמע
כדכרי וכלל וצריט פרק צמח
דמועד קטן (דף 7) וסס):

רשות לאדם להתעסק אלא בדבר שהוא מן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולקמעה השמים ועד קצה השמים ולא
בדברים אחרים. בשלמא מה למעלה ומה למטה ומה לאחור יש להימנע דלמא אתי להסתי מילין כלפי למעלה. אלא לפני
מא איכפת לן [מהן] דהוה הוה. ומשני ר' יוחנן ור' אלעזר משל למלך ב"ו כו. כל שלא חס על כבוד קונו ראו לו כאלו לא
בא לעולם מאי היא רבה אמר לו המסתכל בקשת ואומר כהן זה דמות ה' שנא' כמראה הקשת אשר יהיה בענן וגו' רב יוסף
אמר זה העובר עבירה ומסתחר מבני אדם ואינו חושש לכבודו של מקום שנסתרות לפניו כגלויות וכדכרי יצחק [אמר] העובר
עבירה בסתר כו' שנמצא גונב דעת הבריות ואינו חושש לכבודו של מקום ומקשיין איני כי העובר עבירה בסתר יתור את רע
מן העובר בגלוי. והתניא [ר' י] אלעאי הזקן אומר אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו כו' ח"ו שאלעאי הזקן התיר לעבור עבירה
כלל אלא כן א' אם ראה אדם שיצרו מתגבר עליו באכזריות ובחשתי לבנינו זמר ומתיירא שיחבר ויחבר ויכא לדידי בעבירה התיר
לו לילך למקום אחר וילבש שחורים כל זה כדי לשוב את יצרו שהאכסניא לבו שבור כדאמריין כלבא בלא מאתיה שב שנין

6) שייך לך דף ע"ב. 7) מדכרי רבינו גאולה ללא גרסא נכחיה ר' קמחיה שעיברה מהו חסם ומפי' נמנעא ליה לעינין טומאת לידה וקרבן.